

Глъчка, шумъ и разговоръ.
Полетѣхме въ нашия дворъ
До градинския стоборъ.

Струпахме тамъ снѣгъ на купъ
Първомъ за човѣшки трупъ.
Чудно гледаше ни „Пупъ“ —

Нашия смѣшенъ сивъ котакъ,
Който въ снѣгъ щомъ стѣпи съ кракъ,
Вкѣщи въ мигъ офейка пакъ.

На човѣка слѣдъ това
Сложихме му и глава,
Накривена тѣй, едва.

Турихме му и очи
Отъ черъ вжгленъ — да личи,
Отъ кочанъ — носъ да стърчи.

А въпроса за уши
Тиквена кора рѣши,
Катъ се малко изсуши.

Тѣй, съ мустакъ голѣмъ единъ,
Съ бакенбарди отъ дребъ синъ,
Той стана сѣщъ господинъ!

Безъ крака, съ една ржка,
Вързана на двѣ съ лика,
Снѣжниятъ човѣкъ така

Бѣше — съ шапка Шантеклеръ
Отъ захвърленъ старъ панеръ, —
Доста смѣшенъ по размѣръ.

Колко смѣхъ и колко викъ!
„Само липсва му езикъ“ —
Рече скулторътъ великъ,

Катъ наметна го съ балтонъ
И постави му бастонъ.
Но не щете ли „Баронъ“ —